

En vanlig dag för sefyrin.se som systemadministratör på jobbet!

(Den här lilla berättelsen har ingen som helst koppling till någon verklighet.)

Systemadministratörens liv kan beskrivas ungefär så här:

08.00: Jag väcks av ett sms. Meddelandet är som vanligt från kontoret, som än en gång lyckats ställa till det. Jag rullar muttrande ur sängen.

08.15: Jag är tillräckligt vaken för att ringa kontoret. Mobiltelefonen har redan larmat tre gånger till. Jag lyckas efter en stund komma fram till en hysterisk receptionist. Receptionisten säger att ingen på hela kontoret kan skriva ut och att det är en viktig offert som måste faxas före klockan 09.00, annars kommer företaget att gå miste om en ny mångmiljonkund. Jag försöker förgäves få henne att beskriva problemet.

08.30: Jag rusar, iklädd gårdagens smutsvätt (de enda kläder som kan hittas utan att kalla in polisens eftersökningspatrull), mot dörren. Under tiden som jag vinkar, skriker och visslar efter taxi sveper jag en Coca Cola.

08.45: Äntligen framme på kontoret.

08.46: Jag konstaterar att skrivaren är avslagen och slår på den. Skrivaren formligen kräks ut 10 000 sidor, samtliga dubletter, eftersom dina så kallade medarbetare envisats med att "försöka iallafall".

08.47: Chefen kallar in mig på kontoret och informerar mig, i hårda ordalag, om att jag "inte alls fixat skrivaren, som jag sade förra gången...". Följande timme tillbringas med att få chefen, vars tekniska begåvning motsvarar en ekorres, att förstå att jag inte kan hindra någon från att stänga av skrivaren. Jag nämner dock inte att det var chefens sekreterare som stängt av den.

C:a 09.45: Jag lyckas äntligen få chefen att släppa ut mig och går med raska steg mot mitt kontor, hela tiden förföljd av så kallade medarbetare som kräver att jag ska hjälpa dem "fixa" något som jag inte har tid med och som ändå inte är viktigt.

10.00: Jag kommer in på mitt kontor, stänger och låser dörren för att hålla de så kallade medarbetarna ute. Jag börjar läsa mina 40-någonting e-postmeddelande som väntar varje morgon, och som innehåller fem nya problem som ska lösas, minst 34 frågor om "varför problemet i det föregående e-postmeddelandet inte lösts än", och ett långt brev från chefen som ger avslag på min begäran att få en assistent och samtidigt, än en gång, ber mig redovisa hur jag spenderar min arbetstid.

10.30: Jag ställer telefonen på "stör-mig-inte", eftersom jag aldrig kommer kunna läsa igenom all e-post så länge mina så kallade medarbetare ringer och ställer samma frågor som i e-posten. Därefter fortsätter jag läsa-och-radera i min inkorg.

11.00: All e-post besvarade, inklusive listan med cirka 367 bevis-på-att-jag-behövs, som bifogats svaret till chefen. Tyvärr har sekreteraren kommit på hur

man kringgår "stör-mig-inte" funktionen och kopplar nu fram alla samtal från mina, vid det här laget ilska, så kallade medarbetare.

11.30: Jag har lyckats lugna ned alla klagande så kallade medarbetare och avslutat alla samtal.

11.30-16.30: Jag sliter som ett djur med de allra viktigaste projekten i högen med "högst prioriterade". Vanligtvis innebär detta massor med konfigurationer av mjukvara och krypande på golv. Det sistnämnda är förklaringen till att mina kläder alltid är smutsiga och att jag har bulor i huvudet. (Som härstammar från skrivbordets undersida...)

C:a 15.00: Lunch på skrivbordet.

16.30: Jag får äntligen en tugga av lunchen, bara för att konstatera att Burgerkings hamburgare och pommes-frites inte smakar bra vid rumstemperatur. Jag är nu inne på min femtonde coca-cola...

16.35: Lunchen avslutad. Jag har inte ätit klart, men chefen ringer (Någon har lyckats lärt honom hur man kringgår "stör-mig-inte" funktionen...) och kräver att jag släpper allt för att fixa ett problem som jag löser en gång varje vecka och som jag vet orsakats av användaren, en användare som jag talar om detta för varje gång, men som aldrig lyssnar...

18.30: Problemet löst. Jag försöker smyga ut för att åka hem (Inte för att jag har något direkt socialt liv, men jag har bara sovit 8 timmar de senaste en och en halv månaderna.) I hissen på väg ner träffar jag en så kallade medarbetare som tar mig i örat och släpar mig tillbaka till kontoret för att fixa något som de inte klarar av.

18.30-20.00: Jag försöker smita hem, men det dyker ständigt upp något som håller mig kvar.

20.00: Jag är precis på väg att gå när någon informerar mig om att företagets orderhanteringssystem måste uppdateras. Något som kräver att jag måste vänta tills alla går ur systemet, vilket kommer vara möjligt runt klockan 22.00.

20.00-22.00: Jag försöker få lite sömn på kontoret, men eftersom telefonen ringer hela tiden ger jag upp och börjar arbeta med något av de viktigaste projekten i högen med "högst prioriterade".

22.00: Jag försöker uppdatera orderhanteringssystemet, men någon är fortfarande inloggad. Den närmaste kvarten tillbringar jag med att springa runt och be mina så kallade medarbetare att logga ut. Alla svarar "Ja, bara en minut till..."

22.20: Jag har tröttnat på att vänta, går bort till servern, går in på "inloggade användare", loggar ut alla och kopplar bort login-funktionen.

22.30-02.30: Jag genomför uppdateringen, vilket bara jag klarar av eftersom mina så kallade medarbetare inte låter mig lära dem. (De vet när detta måste göras och hur lång tid det tar...)

Midnatt: Jag har nu ren Coca-cola i blodomloppet.

02.30: Uppdateringen är inte riktigt klar, men eftersom jag håller på att somna så kopplar jag på login-funktionen, så att jag inte blir väckt av det problemet.

Därefter ringer jag efter en taxi från min kontorstelefon. (Taxi-bolaget har gett mig en egen anknytning i deras växel, eftersom jag anlitar dem så ofta). Taxin är på väg och jag lämnar kontoret.

02.45-03.15: Jag fryser halvt ihjäl medan jag väntar på taxin.

03.15-03.30: Taxifärd hemåt. Chauffören har beslutat ta en liten omväg, bara för att djävlans...

03.31: Jag somnar, halvt medvetslös, med skorna på kudden, ansiktet ned och fortfarande påklädd. För trött för att klä av mig eller ens vända mig rätt...

08.00: Personsökaren larmar.

Så här fortsätter mitt liv, ända tills chefen inte längre accepterar min cirka 367 bevis-på-att-jag-behövs och avskedar mig, om jag inte redan dött av koffeinförgiftning. Och jag, förvänta mig inte att slipper undan under helger och helgdagar: Jag förväntas arbeta då också.

Har du nu fått en uppfattning om att jag inte älskar mitt jobb så har du fel!!!!!!!!!!!!!!

”Denna lilla berättelse har ingen som helst verklighetsanknytning.”

/sefyrin.se

sefyrin.se